

Владимир Свинтила
Краят на консумизма¹

1. Това са откъси от писма на българския културовед Владимир Свинтила (1926–1998) до негови последователи, писани през 1997 г.

1.

Охлокрацията е натрупала такива противоречия, каквито човечеството в своята история не знае. Те се търпят, тъй като материалните натрупвания все още не са изчерпани. Простакът не вижда, че нови материали натрупвания няма. И щом няма, ще рече – съществуващите вече се консумират. А всяка консумация има своя край! Това е предстоящото десетилетие на „пълна празнота“, на „пълно изтриване на перспективите“, на пълното „нищонеправене“, на апатията у администрацията и на кражбите, извършвани от министерските съвети и парламентите.

Евро-Америка (старата Антанта) съзира зараждането на най-великите си противници – Китай, който се завръща към Куоминтанга и арабският свят, който се прелива със световния Ислям. Някога германците предприеха един съюз с Япония, който бе първото поставяне на идеята за една Евразия, за създаването на една политическа общност между Европа и Далечния Изток. Немската политика спрямо арабите и Исляма бе на активно сътрудничество. Спомнете си пакистанския лидер Чандра Бозе и посещението на Великия Мюфтия от Кайро в Берлин и на Балканите. В туй отношение едно семе е вече хвърлено в браздите. Конфликтът, който Англо-Америка готви с Куоминтанга (вече в решително настъпление вътре в китайския живот) е най-голямата глупост на Антанта, която не може да се откаже от идеята, че ще действа „винаги безнаказано“ – границите на нейните безнаказани действия са вече стигнати, нейните огромни ресурси са вече уморени и не се възпроизвеждат повече, нейният блясък, сиреч тиранията ѝ, е в миналото.

В тази нова обстановка, която възниква, нашата страна има своята историческа роля – сходна на тази, която е имала по времето на Кан Омуртаг спрямо Свещената Римска Империя. Антанта не може да отменя геополитическите преимущества или злощастия. Географията е политически активна – та има своя „политическа самостоятелност“, която крупните търговски центрове Лондон или Ню-Йорк не могат да ѝ отнемат. Балканите въобще, притежават висши исторически функции и от 17-ти век насетне, в една или друга степен, решават съдбините на централните и на западните европейски сили. На фона на очертаващия се конфликт, ние ще отговорим със старата германска политика за Евразия.

Това не са мои фантазии. Карл Хаусхофер предрече през 1932 г. конфликта между Япония и Америка въз основа на геополитическата наука. Целият проблем е там, че Антанта се нагърби да решава

мировата история. Тя отказа на Германия, на Централните сили и на силите от Оста да бъдат субекти на историята. Тя се зае да измисли и да наложи исторически „планове“ на тези народи. Тя се зае да ги „антантизира“. Всичко, което Антантата направи, бе противно на човечината, на морала, на разума, на реалността. Тя създаде тези модели – републиките на Германия и Италия, на Унгария и на Балканите, но тези републики са без вътрешен дух, те не са творение на тези народи, не са епизоди в техните генунни национални истории.

А създаването на тези политически кулиси е свързано с огромни финансови разходи – стига им поддържането на агентурите и шпионажа. За техните размери е достатъчен един факт – през 60-те години СССР поддържа в ГФР два милиона агенти! Сходно е положението и със западния шпионаж. Това не е вече национален живот. Това не са кълнове, които растат естествено подхранвани от пръстта. Това са зли политически утопии на силните, които обаче не могат да бъдат достатъчно силни за главоломните си планове. Стопанството на още две планети като Земята, не може да поддържа военно-политическите кроежи на Антантата.

Този процес почна в началото на XX-ти век – нейде от 1905 година, когато Англия се „дразни“ от немските флотски строежи. Този процес минава през трагичните криви на двете мирови войни. Той продължава с продажбата на Източна Европа на Русия, което освен че е гибелна политическа грешка е и акт на голяма стопанска и военна слабост. Този процес завършва уморено пред очите ни. Аз съм човек от поколението между войните, поколение, което с луд интерес следеше етапите на това историческо „ставане“. Новите поколения не може да свържат събитията, които преживяват, със събитията назад. Но ние поради годините на раждането си имаме този исторически обзор и можем да видим последователността между атентата в Сараево и партизанската война на Тито. Антантата се конституира като върховно историческо зло, като сила, която измъчва историята, като мощ, която се натрапва на историческите сили, действащи в сърдцата на народите. Антантата носи една поръчана история, скроена в Париж, шита в Лондон, една историческа конфекция, която ни е наложила да облечем. Нищо не е естествено в живота ни, нищо не е съобразно волята ни, в нищо не можем да приложим намерение, цели, щение. Антантата е приготвила за всеки индивид от Балканите и Изтока един „негов“ пашкул. Ето това е утопичното. Ето това е невъзможното, което въпреки всичко наистина се е реализирало, но тази реализация е фалшива и неистинска. Защото съчинената от Антантата

Югославия не остана. Защото ограбването на судетските немци (разрешено им е да вземат по десет кила багаж, ограбени са гардеробите им, дори бельото им) не направи богати чехите и не удовлетвори чехската мъст (един милион от прокудените умират по пътя). Защото Полша напразно заграби Силезия и Померания. Тия земи, които носеха богатства на Германия, носят само бедност на поляците, тъй като тия земи предполагат ТРУД – нещо непознато на полската „нация“. Защото каквото и да е направила Антантата, то е нестабилно, несъстоятелно. Защото англофренските чиновници, капралаи и подофицери не могат да определят историческите съдбини на народите.

Ние сме в края на мръсния период. Париж и Лондон не разполагат дори със зловещия интелект, който постави основите на това владичество. Съвременните безумни английски и френски чиновници са също така от друго поколение, което не знае „за какво става дума“. Дори само това доказва, че мръсната програма за изтезаването на света не може да бъде поддържана. Сред целия този мрак, маразъм и тържествен идиотизъм, е достатъчен и един възглас от страна на Лутер!

2.

Охлократията аксира противоречието между „фашизъм“ и „антифашизъм“. Това е фалшиво. Противоречието, за което става дума, предшества възникването на фашизма в Италия и на националсоциализма в Германия. То е противоречието Антантата – Централни Сили и датира от началото на века. Това противоречие остава след военната катастрофа на Германия и на Италия. И ние трябва да направим необходимото спорът да се пренесе отново на тази плоскост: Антантата – Централни Сили. Първо, такава е истината, второ, по такъв начин ние пращаме по дявола огромната тяхна пропаганда, натрупана на темата „фашизъм“. За себе си аз вече изпитах преимуществата на тази позиция.

3.

Ако прелистиш речите на доктор Гьобелс, огромната публицистика на Бенито Мусолини, никога няма да откриеш бруталният език на Рузвелт, Чърчил, Де Гол, Сталин. Как да кажа, ние бяхме и си оставаме цивилизовани хора. Ние разчитаме на разума, ние смятаме, че разумът е присъщ и на историята. И съобразно с това е нашето поведение.

4.

Драги Рачев, в никакъв случай не съм склонен да се самооблащам. „Обективно“ погледнато, какво сме ние? Една шепа провинциали на социалното дъно на една малка и погубена страна. Срещу ни са парите, материалната сила и лъжата – трите основни фактора в историята, според разбиранията на демокрацията. Но какво да ти кажа, и в моя род и в моя народ нещата са били винаги тия: пълна безизходица, пълно тържество на злото, пълна власт на лъжата. И всички винаги са почвали от позицията на невъзможността. И през април 1876 г. И в Сръбско-Българската война, пък и ако щеш в условията на свирепия руски терор след 1944 г. Тогава пък, особено „целият свят“ бе против нас, българските национални и десничари. „Целият свят“, въоръжен с тъпите оръжия на измислицата и клеветата. И така стана, че от „целия свят“ остана много малко, а скоро няма да има и помен. Метлата на времето шета. За сега мете предимно комунистите, но нейния размах ще стане по-могъщ. Така че „невъзможността“ е една дума, която нашата идеология не е приела никога и срещу която нашата (и ограничена) практика е била успешна.

Въпросът не е в това дали си беден или самотен или изолиран или набеден или лишен от всички т.нар. „граждански права“ (запазени за лумпените и за комунистите!). Въпросът е за принципа, в името на който съществуваш и действуваш. Този принцип сам е един могъщ мотор, един двигател. Всеобщото има функциите да тържествува над частното и единичното. Така че „Ди Фане хох!“.

5.

Така наречената политика на ЕС почива на едно дълбоко невежество относно различни обществени проблеми: структури на обществото, културни и политически субстрати, характер на движушите историята сили.

Това невежество има своето основание. Работата е там, че аристокрацията и феодализма, които биват отласнати на границата между 18-ти и 19-ти век, представляват добре вкоренени исторически структури. Феодализмът почива върху една революция – смяната на римското, на юстиниановото право от германското обичайно право, възникването на

Краят на консумизма Това са откъси от писма на българския културовед

нови собственически институции и на нови имуществени отношения. Изместването на стопанския живот от градовете в плодородните полета. Замяната на гражданите от античните градове с масата на земеделските производители, едно ново разпределение на промишлениците в географията на страните.

Съсловието, което заменя феодалите няма исторически основания. Това е т.нар. „буржоазия“, заможното население на градовете. Това население е без историческа култура, без историческа насоченост и още повече без трайност. Там е въпросът, че т.нар. „първа техническа революция“ дълбоко изменя материалните условия на живота. При това измененията следват всяко десетилетие. Парната машина създава едни работни условия и един тип работничество. Десетилетие след десетилетие се изменя вида на промишлените градове. Изчезват лачугите, мръсните предградия, зловещата картина на живота, обрисувана от Дикенс. Немските градове никога не познават мизерията на френските и на английските. Понятието „работничество“ е неравностойно в Германия, Франция, Англия, Русия.

Буржоазията търпи своята еволюция. От чисто политически слой, тя се превръща в икономически, стопански, промишлен елит, т.е. тя не е себе си. Тя не може да прогнозира дори утрешното си състояние. Не се опира на своя произход, в редица случаи няма никаква традиция. Не е социално и исторически насочена, няма далечна програма, няма схващане за мястото си и ролята си в историята. Всичко при нея е една постоянна криза и едно постоянно адаптиране към историческите промени.

Верно е, че през 19-ти век, който е неин, възникват всички модерни идеологии, включително и забележителната история на философията, родена във Франция, блестящо продължена в Германия (на което Англия остава напълно чужда!)

Буржоазната политика е без дълбочина – едно справяне с обстоятелствата, което не може да продължи вечно, тъй като „обстоятелствата“ – това са условията на света! Буржоазията е без идеология – тя е „прагматична“ или по-точно тя е простотията на човека, заобогатял поради конюнктурите, които техническото развитие му създава.

И сега, такава е политиката на ЕС. Тия господа говорят явни глупости! Това са истерични жени, недостатъчно натеглени от импотентните мъже, това са педераста, носители на „нови виждания“, това са глупци, които „правят кариера“. Наистина, те са добре обезпечени от конюнктурата. Първите десетилетия на автоматизацията създадоха един несметен продукт, който създава „консумизъм“ и който прави

управлението „лесна и приятна работа“.

Но се оказва, че светът е и „неуправляем“. Навсякъде той кипи: Белгия замалко не се разпадна на две, в Ирландия и Корсика огънят не стихва, нищо не може да успокои Баските и Кюрдите, Русия бавно се разпада на съставните си части. В Азия възникват гигантски сили, които никой не може да възпрепятства без опасност сам да бъде унищожен. Световният ислям стана два милиарда и измести християнството в религиозния живот на народите(пък и будизма!). Много интересно как ще се справи с това „политиката на справянето“. В Европа Гъливер е вързан и лилипутите тържествуват!!!

Това се долавя. Това трови въздуха на „консумизма“. Това не обещава нищо добро. Това разклаща чувството за сигурност у дребния еснаф и „обитател“. Земята се тресе под краката му. Но както гениално е казано от националиста Хегел „историята се изяснява в своето ставане“.

Засега толкова.

КРАЙ

© 1997 Владимир Свинтила

Источник: <http://manfred-roeder.narod.ru/antantata1.htm>

Последна редакция: NomaD, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11659>]